

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner",

Forlaget Epigraf 2012.

HVAD KOSTER ET MISSIL?

Maria Giacobbe

Min drøm er så enkel, at den kunne fortælles med fem-seks ord. Og den er så logisk og klar, at det er mærkeligt at den stadig kun er en drøm og ikke en normal, urokkelig, accepteret virkelighed hvor de fleste globale problemer, der nu forekommer næsten uløselige – fx forurening, global opvarmning, overforbrug af verdens råstofressourcer osv. – ville have fundet deres naturlige, smertefrie løsning. De sædvanlige ”ædruelige, velmenende mennesker med begge ben på jorden” vil kalde min drøm for ”utopi”. Og i deres sprogbrug er dét et skældsord. De glemmer, eller ved måske ikke, at den verden, de lever i, med alle de sociale, politiske, tekniske goder, som de selv nyder godt af, engang har været en ”utopi”: kunstneres, filosoffers, digteres og andre ”utilregnelige, forvirrede godtfolks” drømme. Kort fortalt drømmer jeg om en verden, der ligner vores, men hvor alle slags våbenfabrikker er erklæret ulovlige, og hvor alle de stater, store såvel som små, som i dag huser den slags fabrikker, har forpligtet sig til at omdanne dem til ”fredsindustrier” og til at bekæmpe ethvert forsøg på at genskabe dem under et hvilket som helst påskud. Staterne har forpligtet sig til at bekæmpe dem, ligesom de er forpligtet til at bekæmpe alle andre skadelige og ulovlige foretagender, som fx salg og fremstilling af narkotika.

Efter Anden Verdenskrigs afslutning (*den sidste krig i verden, der begyndte med en krigserklæring og sluttede med en fredsaf tale*) har vi oplevet en endeløs række af *uerklærede* krige. De bliver ført

uden store troppebevægelser og afgørende slag og med et relativt lille tab af menneskeliv blandt de involverede militærfolk. Men til gengæld med mange døde blandt civilbefolkningerne, og vel at mærke med et enormt forbrug af meget dyrt ”værktøj”, som bliver ødelagt eller slidt ned. Værktøj produceret af de indbringende våbenfabrikker, som ofte har dig og mig og andre pæne mennesker som håbefulde aktionærer.

For at en forretning skal være indbringende, må dens varer sælges uafbrudt og helst i stadig større mængder. Hvis den vare, man producerer og sælger, er våben, er det ikke nogen god idé at få en krig afsluttet.

Mens jeg skriver disse linjer, bruges våben af italiensk, fransk, engelsk, tysk, belgisk, amerikansk, svensk, norsk og dansk oprindelse mange steder i verden – fx i Libyen – til at bekæmpe og myrde mennesker, som til samme formål bruger våben, der kommer fra præcis de samme fabrikker i Italien, Frankrig, England, Tyskland, Belgien, USA, Sverige, Norge og Danmark som modpartens.

Mens jeg skriver disse linjer, martres menneskekroppe og -sjæle ved hjælp af disse civiliserede, humane landes højt udviklede produkter, uerstattelige naturressourcer bortødes, byer og landskaber ødelægges, og ozonlaget omkring jorden bliver endnu tyndere. Og mens sorgen, fortvivlelsen og hadet mellem folkene vokser, forsvinder de ressourcer, som skulle have været til rådighed for at hjælpe handicappede, gamle, syge, børn og unge under uddannelse og for at fremme skoler, teatre, museer og alle de andre institutioner som kan gøre livet spændende og skønt.

I min drømmeverden ville de dygtige forskere, de ærlige arbejdere og de flittige kontorfolk, som i dag er beskæftiget i våbenfabrikker, der bringer død, sult og fortvivlelse over så mange, bruge deres forstand, deres viden og kræfter til at opfinde og fremstille redskaber, som kan skabe betingelserne for et bedre liv for alle på jorden.

For mig at se ville de eneste tabere i denne min drømmeverden være våbenhandlerne og nogle finansfolk. Men, for at sige det som det er, føler jeg mig ikke specielt forpligtet til at have dårlig samvittighed i forhold til dem.

Maria Giacobbe (1928) forfatter